

В СЪТКА

се безчетъ и караха да настръхвату коситѣ ни. Мълнии заблестѣха и като огромни змии запълзѣха по планината, сливаха се въ едно, съскаха...

Насѣкохме набързо клони, изправихме ги край дънеритѣ на дърветата, нахвърляхме отгоре трева, папратъ, плочи, направихме колиба.

Стъмни се. Бурята зарева още по-страшно. Гръмъ следъ гръмъ, мълнии следъ мълнии се редѣха. Планината се тресѣше и ревѣше. Сгушени единъ до другъ въ колибата, ние треперѣхме и чувствувахме своята слабостъ, своята безпомощностъ срѣдъ ревалата планина....

Закапаха едри капки. Дѣдо Ангелъ взе да ни окуражава:

— Бурята ще мине скоро. Но силенъ дъждъ ще рукне!... Често се случва това въ Балкана. То не е като у дома!...

И наистина, следъ малко свѣтковицѣтѣ намалѣха, гръмотевицѣтѣ зарѣдѣха. Рукна пороенъ дъждъ. Но не капки капѣха, не дъждъ валѣше, а рѣки и потоци се лѣеха направо изъ облацитѣ. Сякашъ небето се бѣше продънило отъ гръмове и свѣтковици, та всичката вода отъ небеснитѣ рѣки се лѣеше върху планината и насъ... Накваси ни до кокалитѣ. Въ колибата ни течеше отворедъ. Дѣдо Ангелъ излѣзе и взе да трупа едри камъни около колибата.

— Да отбия на страна потоцитѣ! — думаше той. — Да не помъкнатъ колибата!...

(Продължава въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ

